

הלכה • חסידות • שלום בית • פרשת שבוע • סיפור לשבת

עלון ניצוצי הכולל

• להאיר את הבית באור הדלקה •

יצא לאור ע"י כולל להודאה 'כולל מודא"ש'
מיסודו של כ"ק מודא"ש ז"ע
בנשיאות הרד"צ יצחק שמואל אהרן לעזער שליט"א

פרשת בהר בחוקותי | שנת תשפ"ז | עלון מס' 88

דבר המערכת

קריאת הקודש למען הקדושה: ברוך השם רבים מאנ"ש נשמעו לקול קריאת הקודש של הרה"צ שליט"א ונרתמו לתרום להידור בור על גבי בור במקווה מלכה - המקוה שמוהרא"ש מסר את נפשו עבורו. ברוך השם מעל 100 משפחות כבר תרמו, מי שעדיין לא לקח חלק בהזדמנות ההיסטורית - עכשיו זה הזמן ניתן לתרום דרך הרב גד סולומון שליט"א. או דרך המזכירה בטלפון 055-6765081.

קול הלשון: אנו מעדכנים את הציבור הרחב שניתן לשמוע את שיעוריו המחיים והנפלאים של ראש הכולל הרב גד סולומון שליט"א במערכת קול הלשון במספר **6761*** בשלוחה **7*** מספר גישה לשיעור הרב הוא **969717**, שמעו ותחי נפשכם.

שדרוג אתר כולל-מוהרא"ש: כפי שידוע לכם למען זיכוי הרבים, פתחנו בעמותה אתר יהדות וחיזוקים, הכולל שיעורי הלכות, שלום בית, שאלות, חדשות מהנעשה בכולל. כעת השתדרגנו ועברנו לאתר חדש ומהיר יותר. נשמח מי שיכול להפיץ את הקישור למען זיכוי הרבים:

kolel-moarosh.com

עובדים כעת על עיצוב חדש ומרשים שישתנה בקרוב בכל האתר, יש למה לחכות.

דבר ראש הכולל

תלך לשיעור!

"אם בחוקותי תלכו, ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם."

ופירש מו"ר הרה"צ שליט"א, שהנה אמרו חז"ל (קידושין מ.): "חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה", כלומר, כאשר יש לאדם רצון וכיסופים והשתוקקות לעשות רצונו יתברך, אפילו שלא עולה בידו, נחשיב כאילו עשה רצונו יתברך. וזהו "ואת מצוותי תשמרו", ידוע שתיבת שמירה משמעותה ציפייה ורצון, כמו שנאמר אצל יעקב אבינו (בראשית ל, יא) "ואביו שמר את הדבר", דהיינו, אם אתם **מצפים ומקוים לקיים את מצוותי** אפילו שלא עלה בידכם, עם כל זאת השם יתברך מעלה עלינו כאילו עשינו רצונו יתברך, שעל זה מסיים הפסוק, **"ועשיתם אותם"**, מעלה עלינו כאילו עשינו רצונו יתברך. ולא עוד אלא שבסופו של דבר יזכה להגיע לזה.

ורש"י פירש "שתהיו עמלים בתורה", שעל ידי רצונות וכסופים לעמול בתורה, יזכה לזה, ואע"פ שאינו יודע ללמוד, אבל יש לו רצון ללכת ולהתקדם, יזכה לאהבת התורה בשלמות. **ומעשה** באברך אחד שהיה קובל לפני מרן החפץ חיים: "רבי זה שנים רבות שהנני מתייגע בתורה, ועדיין לא באתי על תכליתה לראות סימן ברכה - להבין דף גמרא עם המפרשים כהלכה, ואם כן מה יהא בסופי?"

אברך! - השיב לו מרן החפץ חיים - **כלום ציוה לנו הקדוש ברוך הוא, להיות למדנים? גאונים? לא נצטוונו רק "והגית בו יומם ולילה" - שתהיו עמלים בתורה, נעמול בה בין אם נהיה, או לא נהיה חריפים ובקיאים. ולא עוד אלא מי נקרא "למדן"? לא מי שיודע ללמוד, אלא מי שיושב ועוסק בתורה, כשם שאינו נקרא גנב אלא זה שגונב בפועל, ולא מי שבקי בהלכות גניבה.**

וזה "תלכו", שעצם ההליכה לשיעור תורה זה עמל התורה!!

יהודים רבים קובעים עיתים לתורה, אך לא תמיד הם מגיעים לשיעור עם כוחות רעננים, פעמים רבות קורה שהאדם מגיע לשיעור במאמץ רב, **למרות העייפות** הרבה מעמל היום, **הוא לא מוותר על השיעור הקבוע שלו**, אלא מה העייפות משתלטת עליו והוא נאבק בשמורות עיניו, ולעיתים הוא נרדם באמצע השיעור.

לאחר השיעור, כשהוא משתרך בדרך לביתו, הוא חושב בלבו, אם בין כך ובין כך לא יכולתי להתרכז ונרדמתי באמצע השיעור, לשם מה התאמצתי כל כך להגיע לשיעור? חבל על הזמן, אולי כדאי שאפסיק לבוא לשיעור, ובמקום זה אלך לישון מוקדם יותר...

אומרת לו התורה: **הלכת לשיעור? זה כבר נקרא שעמלת בתורה!!** גם אם מכל השיעור הזה נשארה בידך רק פעולה אחת של עצם ההליכה לשיעור, גם זה נקרא עמל התורה!!

בברכת שבת שלום ומבורך

הרב גד סולומון

זמני השבת

ר"ת	מרג"ש (סאטמ)	כניסת שבת	ידושלים
20:37	20:04	18:49	ידושלים
20:39	20:07	19:04	ת"א
20:40	20:08	18:57	חיפה
20:37	20:05	18:45	יבנאל

מהם מנהגי ברסלב בסעודת

מלוה מלכה? ומתי זמנה?

תשובה: "ראה למסור נפשך על מצוות מלווה מלכה, אשר הוא סימן שלם בשו"ע (או"ח סימן ש'), ותעשה כל מיני פעולות שבעולם לאכול אפילו כזית, אבל ראה לרחוץ נטילת ידים ולקיימה בשלמות, ובזכות זה תמשיך על עצמך ערבות נעימות וידידות אור השב"ק על כל ששת ימי החול.

ואצל אנ"ש מקפידים על דבר זהב מאד מאד, ושרים בצוותא הזמירות של מוצש"ק, והיה גם בין אנ"ש היקרים, שהייתה דרכם ללמוד בעת סעודת מלוה מלכה, פרק תנא דבי אליהו, להמשיך על עצמו אור תורתו של אליהו הנביא אשרי הזוכה לקיים זאת.

חמדת לבבי! מובא בכתבי האריז"ל, הנפש יתירה אינה הולכת לגמרי עד אחר סעודת מוצ"ש, לכן אין ראוי להתעסק במלאכה שאינה אוכל נפש, או בתורה, עד אחר סעודת מוצש"ק וכו', ומי שאינו מקיים סעודת מלוה מלכה, נשארת אצלו קליפה אחת שלא תיקנה וכו', עיי"ש...

כך היה מנהגו של האריז"ל, שתכף אחר הבדלה היה נוהג לומר פסוקי "ויתן לך", כדי להמשיך תחילת ימי החול בפסוקי רצון וברכה".

(אשר בנחל חלק כ"ח עמ' מ"ז)

שאלה: האם מותר לנסוע בקורקינט 'בשבת'?

תשובה: פשט המנהג בכל תפוצות ישראל לאסור לרכוב בשבת על אופניים, ואפילו במקום שאינו רשות הרבים ויש בו עירוב כראוי, **ועיקר הטעם לאסור הוא משום שיש בזה זלזול גדול בכבוד השבת**, ויהיו מעשיהם בשבת כמעשיהם בחול, ועבירה גוררת עבירה, וכפי שענינו הרואות שאירע בכמה מקומות שהקילו בזה. וכן הורו כל גדולי הדורות האחרונים, **ואפילו לצורך מצוה** יש לאסור, ומחמת כן נחשבים האופניים למוקצה בשבת (חזון עובדיה שבת כרך ד' עמ' מ' והלאה).

ולפי זה אסור לרכוב בשבת על **גלגליים (קורקינט)**, שהוא כלי שיש לו גלגלים, ומניחים עליו רגל אחת, וברגל השניה דוחפים בקרקע כדי להסיעו, שאף בזה יש **משום זלזול גדול בכבוד השבת** (עין בשש"כ פרק ט"ז סעי' י"ח שכתב להתיר, אמנם רוב גדולי הדור אסרו, ארחות שבת ב' עמ' ל"ה, אשרי האיש או"ח ב', אגרות משה, ופסקי תשובות ח"א עמ' נ"ז, הרב מאזוז בשו"ת מקור נאמן א' תמ"ח, **וכ"פ הראש"ל הרב דוד יוסף שליט"א** בהלכה ברורה חלק י"ט עמ' י"ז, אא"כ כשרגלו מגובסת ויכול ללכת רק עם קורקינט מיוחד - 'רולטור ברך', אספקלריה תשפ"א ב').

וכל זה אפילו באופנים או גלגליים (וכן סקטים, רולרים) שאין בהם פעולה חשמלית כלל, וכל שכן באופנים או **גלגליים חשמליים**, שאסור בהחלט לרכוב עליהם בשבת (וראה כמה גודל כוחם של גדולי הדור שראו למרחוק, ואסרו אופניים מכל וכל, שלא יפרצו ויסעו באופניים חשמליות).

ומכל מקום יש להקל **לילדים קטנים** לרכוב על אופניים וגלגליים קטנים (תלת אופן) העשויים למשחק, כל שהוא בתוך הבית, או במקום שיש עירוב כראוי, ובלבד שאין בהם פעולה חשמלית כלל. אבל אופניים גדולים או קורקינט גדול שאף הגדולים רגילים לרכוב עליהם בימות החול, יש להחמיר שאף הקטנים לא ירכבו עליהם בשבת, כל שהגיעו לגיל חינוך, ואפילו מכניים.

ודעת לנבון, שאין כאן הסכמה מצד **לקיחת הסיכון** בנסיעה עם קורקינט באמצע הכביש וכבר קרו כמה מקרים של אסון ל"ע (אף עם כללי המיגון וידיעת חוקי התנועה) ובפרט לילדים, וידוע האיסור של מוהרא"ש בנסיעת אופניים. **ונסיעת נשים ובנות** בקורקינט ואופניים, נוגדת את דרכי הצניעות ואסורה אף בימות החול (קול קורא מרבני בני ברק חשון תשפ"ה).

מעלת לימוד ההלכה מספרי ברסלב

"כי בודאי אי אפשר לנו עתה לידע דיני התורה על בורין, כי אם כשיהיה לנו ספרי הש"ס עם פירש"י ותוספות ומהרש"א ושאר מפרשים, וספרי הרי"ף עם כל הפירושים, וספרי הרא"ש, והרמב"ם ונושאי כליו, והטור ומפרשיו, וספרי האחרונים והרמ"א, ונושאי כליהם וכו', וספרי שו"ת וכו', שבכל אלו משתמשים הגדולים בספרי תשובותיהם כשרוצים לברר לנו דין לאמיתו, ובלעדי כל הספרים הנ"ל ויותר מהם אי אפשר לברר הדין לאמיתו".

(ליקוטי הלכות, יין נסך, הלכה ג' אות ה').

מהיום ניתן לקבל את העלון גם במייל

שלח מייל לכתובת: kolelmoharosh@gmail.com

עם המילה 'עלון'

ותקבל אותו כל שבוע ישירות למייל שלך

**אתה אוהב לקרוא את העלון
ולא תמיד הוא מגיע אליך?!**

העיקר תשתדל לכבד ולייקר את אשתך שמאוד מאוד
הזהירנו על זה רבנו ז"ל (עיין שיחות הר"ן סימנים רסג רסד),
ותמיד תזכור שכל זה אינו סתם דיבור וכו'.

אלא כך אמרו חכמינו הקדושים (יבמות סב): **'האזהב
את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו והמדריך בניו
ובנותיו בדרך ישרה והמשיאן סמוך לפרקן עליו הכתוב
אומר (איוב ה, כד): 'וידעת כי שלום אוהלך''**; ולכן תקפיד
על זה מאוד מאוד.

ותהילה לאל יש לנו את הלימודים של רבנו ז"ל ואנחנו
לא צריכים את הלימודים של סתם עמי הארצים שרוצים
להפריד בין הדברים, ומה טוב ומה נעים באם תעיין בכל
יום בכמה מכתבים בשו"ת 'אשר-בנחל', ושם תמצא
מרגוע לנפשך.

(מכתב כ"ב תמוז תשס"ט)

שיחזור

דדשות מודא"ש זינ"א שנאמרו בטלל

תפילה זה היסוד שלנו, זה המים - "שפכי כמים ליבך"
(איכה ב, יט), אם אדם רוצה לבשל ולאפות, הוא מוכרח עם
מים, בלי מים לא יכולים לעשות שום דבר - לא לבשל ולא
לאפות. מים צריכים עוד יותר מאוכל, זה הנוזלים, **אם
אדם מתייבש אז השם ישמור...**

וזו התפילה, תפילה זה 'מים' (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן
לח, אות ז), זה נצרך תמיד. ו'תורה' זה גם כן 'מים' (עבודה-
זה ה:), אז צריכים את שניהם, ואחרי שמתפללים תיכף-
ומיד רצים למקווה והולכים להתפלל.

תמיד אני דן את כולם לכף-זכות, אברך לא יכל לישון,
התינוק צרח הוא הוצרך לעזור לאשתו, זה בסדר, **אבל
ברגע שאתה קם - תיכף-ומיד אתה נוטל ידיים,
מתלבש, ברכות התורה, פרקי-אבות, רוץ למקווה, ורוץ
כבר להתפלל!!!**

(דרשה 'אהבת התורה')

מעשה נורא אירע לפני כמה שנים, וכפי שסיפר אחד מבעלי המעשה,
ארבעה אחים גויסים נועדו לצאת יחדיו לנופש בעיירה הסמוכה לצפת, כל
משפחה ב'צימר' נפרד באותה חצר, וקבעו עם בעלי המקום שבכל ימי
שהותם שם לא ישכירו את שאר החדרים לאנשים שאינם ממשפחתם - אף
אם מחמת זה ישארו ריקנים.

ויהי ביום הראשון, באו ארבע המשפחות, הניחו חפציהם בדירותיהם
שבקומה העליונה, לאחמ"כ ירדו הגברים לרחוץ עצמם בבריכת מים שבחצר
התחתונה (באותה חצר בריכה גדולה עמוקה ורחבה, ועוד בריכה קטנה
לתינוקות, ומחיצת עץ קלה מפסקת ביניהם), לקראת ערב עלו הכל
לחדריהם, כשהתכנית היא לצאת לתפילת ערבית ולאחמ"כ לטייל בהרי צפת.

לפתע, נשמעו קולות וברקים, מהומה וזעקות מתוככי החצר, ירד האברך
(המספר הנ"ל) לחצר, וראה שהגיעו חמשה אברכים יראים ושלימים 'לנפוש'
בדירה אחת ויחידה שבקומת החצר, ועתה הם מתעתדים לרחוץ במימי
הבריכה, ובני משפחתו זועקים חסם על בעה"ב שימהר לשלח את האורחים
הללו לביתם שב'בני ברק' שהרי כך קבעו - אין איש זר נופש כאן, האברכים
עמדו לעומתם בושם ונכלמים - כי נקלעו לעין הסערה שלא באשמתם, כי
מנין להם לדעת שבעלי הצימר לא עמדו בהסכם עם ארבעת המשפחות...

מה עשה האברך, ניגש ובירר אצל האורחים עד מתי הם נשארים ב'נופש'
הלז, וענו עד למחר בשעה 10 בבוקר, מיד השקט האברך את בני המשפחה,
כי בשל מה הסער הגדול הזה, הרי אנחנו כבר שהינו באותה בריכה ומעתה
נצא לטייל בהרים, ואברכים הללו הרי עוזבים את המקום מחר בבוקר, ומה
יקרה אם נעביר על מידותינו ונשתוק להם ולבעלי הבית...

וכאן באנו לעיקר המעשה, בחזרם מתפילת ערבית ראו מרחוק כי שוב יש
בלגן בחצר, בבואם לחצר הבינו הכל, כי אחד האברכים - האורחים דלמטה
בבואו להיכנס לרחוץ בבריכה שמע רשרושים ממקום הבריכה הקטנה, ותמה
האיש, הרי כל בני המשפחה למעלה בחדריהם, ומאין הרעש בא, אלו 'נשמות'
רוחצות בנהר... נכנס ומצא תינוק כבן שנתיים שוכב שרוע בקרקעית
הבריכה כשהמים מכסים אותו, האברך שמשמש כ'איש הצלה' קפץ במהירות
למים, הוציא את התינוק וביצע בו 'החייאה' וממש הצילו ממוות לחיים.

וכה נענה אל מי שאך לפני כשעה גער בבעה"ב ותבע שישלחו את
ה'אורחים' לביתם שבבני ברק - רציתם שנחזור לבני ברק, אם אנו היינו
חוזרים לבני ברק, גם אתם הייתם חוזרים בצער ובתוגה... עתה, שהשארתם
אותנו כאן, גם אתם תוכלו להישאר כאן... ראה נא, כמה טובה וברכה, חיים
וחסד מביא ה'גומל טובה' על עצמו יותר מעל מי שהיטיב עמו.

בואו היו שותפים וקחו חלק
בלימוד התורה של אברכי הכולל

להקדשת יום שלם של תורה

לע"נ, לרפואה, להצלחה, לזיווג וכד'

חייגו: 04-648-1112

עלון זה מוקדש:

לרפואתו השלמה והמהירה של יהונתן בן מרים נ"ו.

לזכות ענת חנה בת רחל תחי' לרפואת הנפש והגוף.

לזכות אוריאל בן מעיין נ"ו לרפואה שלמה ומהירה.

לזכות ולהצלחת עומר בן שרית נ"ו.

השלום בפרשה

לחיות בשלום מתוך הפרשה

מתוך תכנית גדול השלום -

להדרכת חתנים ויעוץ זוגי, לפרטים:

הרב גד סולומון מודיק חתנים מוסמך:

054-846-9717

לחבירו [ובכלל זה בין איש - לאשתו] היא אש אוכלת, וכל השולח יד נכוה באש, ולא בתור עונש כלל אלא כטבע ומציאות!

ובפלא יועץ (ערך אהבת איש ואשה), כתב על דברי הגמרא הללו: "וכל העם ישמעו וייראו... לכן יחרדו בנים שלא לצער נשותיהם, ותאחזמו רעד לנשים שלא להוריד דמעה על בעליהן, כי אם לבקש רחמים עליהם".

מסופר על הגאון רבי משה פינשטיין זצ"ל, שפעם בא אליו איש צעיר והתלונן כי אשתו מתרעמת על כך שאין הוא מצלצל אליה במשך היום. אמר לו רבי משה בתמהון: "אין ספק שעליך לצלצל אליה במשך היום, **אני עצמי מצלצל תמיד לרבנית**".

נכדו, הרב מרדכי טנדלר, אשר כמעט לא מש ממנו בשנותיו האחרונות, זוכר כיצד דירבן אותו רבי משה להחזיר צלצולים לאשתו ללא דיחוי. הוא גם לא הרשה לו להישאר איתו מעבר לזמן המתוכנן, באומרו: "**חשוב יותר**

כי תהיה בבית בזמן שאתך מצפה

לך, מאשר להישאר איתי כאן!"

ומסופר על הגאון רבי יעקב רודרמן זצוק"ל שהשתתף פעם בסעודה שלישית יחד עם גדולי התורה באמריקה. במהלך הסעודה נשא הגאון רבי יעקב קמנצקי זצוק"ל ממנהיגי הציבור החרדי באמריקה, את דבריו, הדברים היו מרוממים ומיוחדים והתארכו אל תוך הלילה.

אולם כאשר הגיע זמן צאת השבת, הבחינו הכול כי רבי יעקב רודרמן חומק באמצע הדרשה וחוזר כעבור דקות מספר. לאחר הדרשה התנצל רבי יעקב רודרמן על שנאלץ לצאת באמצע הדרשה, ואמר **שיצא כדי**

להתקשר לרעייתו לומר לה שלא תדאג, מאחר והדרשות מתאחרות, הוא ישוב הביתה מאוחר יותר... נו, אם כך נהגו גדולי ישראל בנשותיהם כיצד צריכים אנו לנהוג בנשותינו...!?

המפיות המרגיעות

במשך שישים שנות נישואין מאושרים, נצרה האישה **סוד בתוך קופסת נעליים ישנה**, וביקשה מבעלה שלא לפתוח אותה לעולם. כשהגיעה שעתה האחרונה, ניאותה לחשוף את התעלומה.

בפנים מצא הבעל שתי מפיות רקומות וסכום עתק של 25,000 דולרים. "מה פשר הדבר?" תמה. הסבירה האישה: "סבתי לימדה אותי כי סוד השלום הוא השתיקה. **בכל פעם שכעסתי עליך, רקמתי מפית כדי לשכך את רוחי**".

לבו של הבעל נמלא גיל: "רק פעמיים כעסתי עליי בכל השנים" ששאל בהתרגשות. חייכה האישה בתשישות והשיבה: "**יקירי, זהו הכסף שהצטבר ממכירת כל שאר המפיות שרקמתי**".

בפרשתנו מקדישה התורה מספר פסוקים לעניין של 'מקח וממכר' בשדות ומסיימת בציווי: "ולא תונו איש את עמיתו". וברש"י כתב: "כאן הזהיר על אונאת דברים **שלא יקניט איש את חבירו**".

כידוע, ניסיון קשה הוא להישמר לא לפגוע בזולת, וביותר קשה הדבר כשהזולת הוא בן זוגי... ידוע בשם החזון איש זי"ע שפעם שאלוה: לאיזו **דרגה הכי נשגבה** יכול האדם להגיע במהלך חייו. ותשובתו המפתיעה הייתה: "**לעבור את כל החיים מבלי לפגוע באף אחד**!!!" וכמה שקשה הדבר להישמר בבין אדם לחברו, קשה הוא ביותר בבית; בין איש לאשתו!

הרי החיים המשותפים מזמנים התמודדויות רבות, ואדם שלא למד לשמור על עצמו מלהקניט את השני, יכול בנקל להגיע לפגיעה בבן זוגו! **כמה מריבות החלו ממילה אחת פוגעת**... איזו אש יכולה להשתולל בבית, מכינוי שם לבן הזוג... איזה צער חווה בן הזוג שזולתו מזעיק לו פנים ושומר על שתיקה רועמת... (שאף היא בכלל אונאת דברים. על פי ספר יראים סי' קפ).

כמה צריכים בני הזוג להתרחק

כמו מאש מלצער את השני, שהרי גדול לאין שיעור עונשו של המצער את זולתו, וביותר הוזכר על כך הבעל, וכפי שאמרו חז"ל (ב"מ נט.): "אמר רב לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו (לצער, רש"י), שמתוך שדמעתה מצויה, אונאתה - קרובה" (**פורענות אונאתה ממהרת לבוא, רש"י**).

כוחם של דמעות האשה

סיבת העניין שהזהירו את האדם באונאת אשתו במיוחד מובאת בספר 'מאירת עיניים' (חו"מ סי' רכח): "**לפי שהאשה רכה בטבע, ועל צער מעט**

היא בוכה, וה' יתברך מקפיד על דמעות". ועל כן חשוב לאדם להישמר מאוד שלא להביא את אשתו לידי צער. ומנגד, גם האשה שנפגעה צריכה לנסות **למצוא את הדרך הנכונה להתפייס עם** בעלה ולא להשאיר את צערה בליבה, שדבר זה יכול חלילה לגרום רע לבעלה ולה.

בגמרא (כתובות סב:), מובא **מעשה מבהיל: מעשה ברב רחומי שדרכו** היה לשוב לביתו כל ערב יום הכיפורים. שנה אחת נמשך בלימודו, והייתה אשתו מצפה: עכשיו יבוא, עכשיו יבוא... ולא בא. חלשה דעתה וירדה דמעה מעיניה. באותה שעה היה רב רחומי יושב בעלייה, **נפתחה העלייה מתחתיו ומת!**

"מכאן למדנו" היה אומר ר' חיים שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר מאמר עד) "שהעונש על חטא - שבין אדם לחבירו אינו "עשיית דין" לנפגע, שהרי העונש במעשה זה (במיתת בעלה) גדול היה גם לה והיא סבלה ממנו יותר מכולם, שאם על איחור קל הזילה דמעה, כמה דמעות הזילה כאשר איבדה את אישה לגמרי... והן הן הדברים, **הפגיעה שבין אדם**

פגיעה - אש שורפת!!!

להזמנת ספרי
הרב גד סולומון שליט"א

חייגו: 054-8469717

